

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Ústav molekulární genetiky AV ČR, v. v. i.**, se sídlem Vídeňská 1083, Praha 4, zast. Mgr. Janem Dudákem, advokátem se sídlem Radlická 3185/1c, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1, proti rozhodnutí (sdělení) žalovaného ze dne 13. 7. 2023, č. j. MSMT-19056/2023-3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2024, č. j. 5 A 40/2023-74,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2024, č. j. 5 A 40/2023-74, **se** v rozsahu výroků II. a III. **zrušuje** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 5. 6. 2023 u žalovaného žádost o vydání potvrzení o původu finančních prostředků programu EXCELES, financovaného z Národního plánu obnovy, podle § 81 odst. 4 písm. c) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“). Žalobkyně požádala o vydání potvrzení o původu finančních prostředků za účelem následného podání žádosti o vrácení daně podle § 81 odst. 2 zákona o DPH. Žalovaný sdělením ze dne 13. 7. 2023, č. j. MSMT-19056/2023-3, uvědomil žalobkyni podle § 155 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), že potvrzení nelze vydat. Uvedl, že Národní plán obnovy je programem České republiky a na jeho realizaci včetně projektů výzkumu a vývoje jsou poskytovány finanční prostředky ze státního rozpočtu; zároveň odkázal na odborné posouzení Ministerstva financí ze dne 12. 12. 2022, č. j. MF-32496/2022/1801-2.

[2] Proti sdělení žalovaného ze dne 13. 7. 2023 podala žalobkyně rozklad v domněnání, že se jedná o rozhodnutí podle § 67 správního řádu. Žalovaný ve sdělení ze dne 12. 10. 2023, č. j. MSMT-22242/2023-3, vyhodnotil, že podání není možné považovat za rozklad,

jelikož v nynější věci nebylo vůbec vedeno správní řízení ani vydáno správní rozhodnutí, a proto není možné brojit proti sdělení žalovaného ze dne 13. 7. 2023 rozkladem.

[3] Proti sdělení žalovaného ze dne 13. 7. 2023 se žalobkyně bránila žalobou proti rozhodnutí *in eventum* žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, kterou se domáhala určení, že sdělení žalovaného ze dne 13. 7. 2023 je nezákonným zásahem s tím, že má soud současně zakázat žalovanému pokračování v zásahu spočívajícím ve sdělení o nevydání potvrzení a přikázat žalovanému vydat toto potvrzení. Městský soud nyní napadeným usnesením odmítl jak žalobu proti rozhodnutí (sdělení) žalovaného (výrok I.), tak žalobu na ochranu před nezákonným zásahem „*spočívajícím ve Sdělení o nevydání žalobcem požadovaného pozitivního Potvrzení o původu finančních prostředků ze zdrojů Evropské unie dle ustanovení § 81 odst. 4 písm. c) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, pro projekty výzkumu a vývoje Programu podpory excelentního výzkumu v prioritních oblastech veřejného zájmu ve zdravotnictví – EXCELES realizovaného v rámci Národního plánu obnovy*“ (výrok II.). Zároveň uvedl, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.). Výroky IV. a V. vrátil městský soud žalobkyni zaplacené soudní poplatky za žalobu proti rozhodnutí ve výši 3.000 Kč a za žalobu na ochranu před nezákonným zásahem ve výši 2.000 Kč. Výrokem VI. uložil žalobkyni do 5 dnů od doručení usnesení sdělit číslo účtu pro vrácení zaplacených soudních poplatků.

[4] Uvedl, že sdělení žalovaného není rozhodnutím podle § 67 správního řádu, ani podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Potvrzení o původu finančních prostředků pro účely žádosti o vrácení daně podle § 81 zákona o DPH samo o sobě nezakládá žalobkyni žádná práva ani povinnosti. Ze skutečnosti, že je potvrzení vydáváno na základě žádosti žalobkyně, nelze dovodit, že nejde o úkon podle § 154 správního řádu. V tomto konkrétním případě se jedná o „negativní“ sdělení podle § 155 odst. 3 správního řádu. Dále konstatoval, že sdělení žalovaného není ani závazným stanoviskem podle § 149 správního řádu, a nedopadá na něj tedy požadavek na přezkoumatelné odůvodnění.

[5] Ve vztahu k odmítnutí zásahové žaloby shledal, že není naplněna podmínka její subsidiarity, jelikož v právním řádu existují jiné prostředky, jimiž se žalobkyně může domáhat ochrany. Městský soud odkázal na podání nečinnostní žaloby, kterou lze brojit proti vyslovení neúčinnosti podání žalobkyně, za situace, kdy ani na výzvu správce daně nedoloží potvrzení o původu příjmů. Nečinnostní žalobou se může žalobkyně domáhat vydání rozhodnutí správce daně o její žádosti. Zároveň může žalobkyně uplatnit nárok na odpočet daně, přičemž v rámci nalézacího řízení bude otázka původu finančních prostředků objasněna. Proti rozhodnutí správce daně v nalézacím řízení může podat odvolání a následně i žalobu proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla výrok II. a výrok III. výše označeného usnesení městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Navrhla napadené výroky usnesení zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[7] Dle stěžovatelky samotné sdělení o nevydání potvrzení o původu finančních prostředků za situace, kdy jsou pro jeho vydání splněny podmínky, krátí její právo podat žádost o vrácení daně. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu, že není splněna podmínka subsidiarity zásahové žaloby. Ačkoliv městský soud uvedl, že nepochybně k zásahu do práv stěžovatelky došlo, tak žalobu odmítl pro její nepřipustnost.

[8] Stěžovatelka rozporuje závěr městského soudu, že se proti nevydání potvrzení mohla bránit jinými procesními prostředky, zejména žalobou na ochranu proti nečinnosti. Městský soud sám uvedl, že sdělení žalovaného není rozhodnutím, a tedy se proti němu nelze bránit oprávněnými prostředky podle správního řádu. Stěžovatelka se však domnívá, že se proti postupu žalovaného nelze bránit ani žalobou proti nečinnosti. Žalovaný, byť nesprávně dospěl k závěru, že potvrzení nelze vydat, uvědomil o tomto podle § 155 odst. 3 správního řádu stěžovatelku, čímž postupoval v souladu se správním řádem, a proto nelze shledat v jeho postupu nečinnost spočívající v nevydání osvědčení či rozhodnutí; k tomu stěžovatelka odkázala na usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 2. 2008, č. j. 22 Ca 389/2007-19, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2011, č. j. 9 Ca 88/2009-84. V nyní souzené věci se proto jedná o nečinnost faktickou, proti které se lze bránit zásahovou žalobou.

[9] Z napadeného rozsudku není zřejmé, z čeho městský soud dovodil, že nevydání potvrzení nebrání stěžovatelce v podání žádosti o vrácení daně podle § 81 odst. 2 zákona o DPH. Dle stěžovatelky je potvrzení o původu finančních prostředků povinnou náležitostí žádosti podle § 81 odst. 4 písm. c) zákona o DPH a tato vada by znamenala neúčinnost takové žádosti. Tento závěr dovozuje stěžovatelka z jazykového výkladu uvedeného ustanovení zákona o DPH, podle kterého „*musí být*“ žádost doložena potvrzením o původu finančních prostředků. Opačný výklad provedený městským soudem nemá oporu v zákoně. Dle stěžovatelky z ničeho neplyne, že by byl správce daně oprávněn posoudit si povahu financí sám, tj. bez ohledu na doložení potvrzení o jejich původu. Takové posouzení spadá do působnosti a pravomoci žalovaného. Jelikož nelze překonat toto posouzení správním uvážením správce daně, nelze zhojit vadu žádosti, a proto neobstojí závěr městského soudu, že stěžovatelka měla vyčkat na vyrozumění správce daně o neúčinnosti žádosti, a proti tomuto se bránit oprávněnými prostředky a nečinnostní žalobou. Městským soudem citovaná judikatura, a sice usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 9. 2016, č. j. 29 A 171/2015-99, a rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2023, č. j. 2 Afs 75/2022-36, není na nyní souzenou věc aplikovatelná. Stěžovatelka neobchází procesní postup ochrany před nečinností, nýbrž odmítá postupovat zjevně neefektivně.

[10] Postup správce daně spočívající ve vyslovení neúčinnosti žádosti o vrácení daně z důvodu nedoložení potvrzení o původu finančních prostředků by byl dle stěžovatelky v souladu se zákonem, jedná se tedy o prostředek, jež nemá žádné vyhlídky na úspěch, a není nutné takový procesní prostředek vyčerpat (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 5. 2014, č. j. 8 Ans 2/2012-278, č. 3071/2014 Sb. NSS). Odmítnutí žaloby pro nepřipustnost tak nebylo správné, jelikož tento důvod neobstojí. Bez potvrzení o původu finančních prostředků nelze úspěšně žádat o vrácení daně, sdělení o nevydání potvrzení tedy představuje nezákonný zásah do práva stěžovatelky na jeho vydání.

[11] Stěžovatelka nesouhlasí ani se závěrem městského soudu, že se může údajně domoci vrácení daně uplatněním jejího odpočtu. Výzkumná a vývojová činnost nejsou výkonem

hospodářských činností a nemají povahu ekonomických činností za úplatu, nelze u nich proto uplatnit odpočet na daň z přidané hodnoty. Nepřípustnost zásahové žaloby nemůže založit ani § 81 odst. 9 zákona o DPH, jelikož při zvažování odpočtu jako alternativní cesty k dosažení stěžovatelkou požadovaného cíle městský soud přehlédl úpravu v § 72 a násl. zákona o DPH.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Ztotožnil se se závěrem městského soudu o nesplnění podmínky subsidiarity zásahové žaloby, jelikož se stěžovatelka může v případě neúčinné žádosti o vrácení daně bránit žalobou proti nečinnosti. Nejedná se tak o zcela neefektivní způsob obrany. Nevydání potvrzení jí tedy nebrání v podání žádosti o vrácení daně. Městský soud potvrdil závěr žalovaného, že potvrzení je osvědčením podle části čtvrté správního řádu. Správce daně si může sám učinit úsudek o původu finančních prostředků, jelikož zmiňované potvrzení není ani závazným stanoviskem. Stěžovatelka by pak mohla tvrdit a prokázat původ financí, a to i bez požadovaného potvrzení. Dle žalovaného není vyloučeno, že by se stěžovatelka mohla domoci též odpočtu daně, jelikož § 81 odst. 9 zákona o DPH je zvláštní právní úpravou ve vztahu k § 72 zákona o DPH.

[13] Dále žalovaný uvedl, že nevydání potvrzení není zásahem. Finanční prostředky nemají podle jeho názoru zahraniční původ, a proto odmítl potvrzení vydat. Příjemcem prostředků z nástroje pro oživení a odolnost je Česká republika, což ostatně nepřímo vyplývá z Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2021/241 ze dne 12. 2. 2021, kterým se zřizuje Nástroj pro oživení a odolnost, ale především ze závěrečného účtu žalovaného, kde jsou prostředky z programu EXCELES uvedeny jakožto položka rozpočtu žalovaného. Na tom nemůže ničeho změnit ani tzv. přímé řízení stanovené Evropskou Komisí, jeho důsledkem totiž nemusí být skutečnost, že zdrojem prostředků je rozpočet Evropské unie. Přímé řízení se navíc týká pouze kontroly nakládání s prostředky a nemá vliv na jejich původ. Zároveň poukázal na existenci tzv. předfinancování výdajů z programu EXCELES z prostředků státního rozpočtu. Finanční prostředky jsou tedy jednoznačně alokovány ve státním rozpočtu jako prostředky žalovaného.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, avšak z jiných důvodů než stěžovatelkou predestřených. K těmto důvodům musel kasační soud přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Nejvyšší správní soud uvádí, že v řízení před krajským (zde městským) soudem je nutné vycházet z obecného pravidla, že soud zná právo. Je tak na soudu, aby vždy z úřední povinnosti posoudil, zda právní norma, kterou hodlá použít nebo ji navrhuje použít účastníci řízení, opravdu na věc dopadá (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 7. 2009,

pokračování

č. j. 8 Afs 51/2007-87, č. 1926/2009 Sb. NSS). Správní soud je tudíž oprávněn vybočit z právních důvodů návrhu například tím, že je právně překvalifikuje. Stejně tak musí mít možnost přihlédnout k právní vadě, která by mu jinak zabránila provést přezkum v mezích návrhových důvodů. Po navrhovatelích nelze požadovat, aby se při právní kvalifikaci svých námitek vždy „strefili“ do náhledu, později zaujme správní soud. Stejně tak by nebylo žádoucí, aby byli navrhovatelé nuceni z procesní opatrnosti své námitky kvalifikovat co nejvíce různými způsoby ve snaze vystihnout možný budoucí náhled soudu, a tím zamlžovali podstatu své argumentace (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 12. 2023, č. j. 9 Ao 37/2021-57, č. 4562/2024 Sb. NSS, odst. [53] a [54], či rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2019, č. j. 6 As 24/2019-22, č. 3928/2019 Sb. NSS, odst. [14]).

[17] Podle § 81 odst. 2 zákona o DPH *[n]árok na vrácení daně má rovněž osoba, která takovou daň zaplatila a která požádá o vrácení daně zaplacené z prostředků nenávratné zahraniční pomoci nebo z prostředků ze zdrojů Evropské unie poskytnutých na podporu projektů výzkumu a vývoje, pokud podle pravidel poskytovatele prostředků nemohou být tyto prostředky použity na úhradu daně.*

[18] Podle § 81 odst. 4 písm. c) zákona o DPH musí být žádost o vrácení daně doložena *potvrzením o původu finančních prostředků a o tom, že nakoupené zboží nebo poskytnutá služba je součástí některého programu nenávratné zahraniční pomoci, které vydá Ministerstvo financí nebo osoba Ministerstvem financí k vystavení takového potvrzení oprávněná.*

[19] Skutkově totožnou věc ve vztahu k jiné stěžovatelce (shodně jako v nyní souzené věci se jednalo o jeden z ústavů Akademie věd České republiky – Ústav organické chemie a biochemie) řešil osmý senát zdejšího soudu ve svém rozsudku ze dne 3. 4. 2024, č. j. 8 Afs 45/2024-57. Kasační soud dospěl v uvedeném rozsudku k závěru, že potvrzení o původu finančních prostředků samo autoritativně nestanovuje ani nedeklaruje žádná práva ani povinnosti, nejedná se proto o rozhodnutí podle § 9 a § 67 správního řádu, ani podle § 65 s. ř. s. Zároveň v něm uvedl, že se jedná o úkon správního orgánu podle části čtvrté správního řádu, čemuž ostatně odpovídá i postup žalovaného, který žádost stěžovatelky o vydání potvrzení vyřídil způsobem podle § 155 odst. 3 správního řádu, a sice ji uvědomil o skutečnosti, že potvrzení nelze vydat, jelikož prostředky pocházejí ze státního rozpočtu (viz odst. [16] rozsudku č. j. 8 Afs 45/2024-57).

[20] Kasační soud shrnul judikaturu rozšířeného senátu zdejšího soudu ve vztahu k vymezení rozdílů mezi tím, zda je individuální správní akt osvědčením nebo deklaratorním rozhodnutím. Dospěl k závěru, že informace o původu finančních prostředků je mezi účastníky sporná, nicméně se jedná o akt pohybující se z převážné části v rovině skutkové – nikoliv autoritativně potvrzuje informaci o zdroji financí. Potvrzení o původu finančních prostředků nezasahuje do práv a povinností stěžovatelky, k takovému zásahu dojde až v řízení o její žádosti podle § 81 zákona o DPH, kdy o nároku na vrácení daně rozhoduje až příslušný finanční úřad. Skutečnosti uvedené v potvrzení lze vyvrátit důkazem opaku. Potvrzení určuje původ finančních prostředků, avšak tak činí nezávazně a vyvratitelně (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb. NSS, odst. [25] a tam citovanou judikaturu). Nejedná se tedy o normativní akt. Potvrzení o původu finančních prostředků podle § 81 zákona o DPH je dle názoru kasačního soudu osvědčením (viz. odst. [18] a [20] rozsudku č. j. 8 Afs 45/2024-57).

[21] V nyní projednávané věci kasační soud neshledal důvod se od závěrů rozsudku č. j. 8 Afs 45/2024-57 odchýlit. Již výše uvedl, že se jedná o skutkově shodnou věc. Závěry vyslovené zdejším soudem v citovaném rozsudku tedy dopadají i na nyní projednávanou věc.

[22] Stěžovatelka brojila proti sdělení žalovaného o nevydání potvrzení podle § 81 odst. 4 písm. c) zákona o DPH, které je podkladem pro podání žádosti o vrácení daně podle § 81 odst. 2 téhož zákona. Jelikož stěžovatelka použila eventuální petit, bylo již z její žalobní argumentace evidentní, že si nebyla jista, jaký žalobní typ bude v nyní řešené věci považovat městský soud za správný. Potvrzení o původu finančních prostředků, respektive jeho nevydání, může teoreticky ležet na pomezí mezi rozhodnutím v materiálním smyslu podle § 65 s. ř. s., nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s., nebo také nečinností správního orgánu podle § 79 s. ř. s. (srov. odst. [14] rozsudku č. j. 8 Afs 45/2024-57). Pro určení vhodného žalobního typu je rozhodující právní posouzení charakteru potvrzení o původu finančních prostředků. Nejvyšší správní soud však v citovaném rozsudku č. j. 8 Afs 45/2024-57 dospěl k závěru, že potvrzení je úkonem podle části čtvrté správního řádu, a sice osvědčením.

[23] Podle § 79 s. ř. s. *[t]en, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*

[24] Již v rozsudku zdejšího soudu ze dne 31. 5. 2010, č. j. 2 Ans 1/2009-71, č. 2114/2010 Sb. NSS, stanovil kasační soud principy oddělení nezákonného zásahu a nečinnosti správního orgánu v případě nevydání osvědčení. Nejvyšší správní soud již dříve dospěl k závěru, že nečinnost může být dána nejen v případě, kdy se správní orgán vůbec k žádosti o vydání osvědčení nevyjádří, ale také uvědomí-li podle § 155 odst. 3 správního řádu žadatele o nevydání osvědčení. Nečinnostní žaloba je tedy přípustná z hlediska kombinace uvědomění žadatele správním orgánem o nevydání osvědčení a jeho faktickou nečinností spočívající v nevydání osvědčení (viz odst. [23] rozsudku č. j. 8 Afs 45/2024-57 a tam citovanou judikaturu). Stěžovatelkou odkazovaná judikatura krajských soudů byla uvedenými rozsudky zdejšího soudu již překonána, názor stěžovatelky, že žalovaný nebyl nečinný, proto není správný.

[25] Městský soud v napadeném usnesení správně uvedl, že zásahová žaloba je skutečně subsidiárním prostředkem použitelným v případě, že se nelze ochrany nebo nápravy vadného stavu domáhat jinými právními prostředky. Těmi však nejsou pouze právní prostředky v systému veřejné správy, ale i jiné žalobní typy podle s. ř. s. Jestliže je tedy v případě nevydání osvědčení přípustná žaloba na ochranu proti nečinnosti, není v nyní souzené věci přípustná stěžovatelčina obrana žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, která slouží až jako poslední možnost ochrany (shodně viz odst. [24] rozsudku č. j. 8 Afs 45/2024-57).

[26] Správní soudnictví poskytuje ochranu veřejným subjektivním právům (§ 2 s. ř. s.). Ústavní soud i zdejší soud proto judikovaly, že žalobci nesmí být na újmu na jeho právech nesprávně zvolený žalobní typ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43, č. 3931/2019 Sb. NSS, odst. [29] a [30], náleží Ústavního soudu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18, body 29. až 46.). Odmítnutí žaloby z důvodu nesprávné

pokračování

volby žalobního typu za situace pro stěžovatelku nepřehledné je nepřijatelné z hlediska účinné soudní ochrany, tj. nepřehlednost žalobních typů nemůže působit v neprospěch jednotlivců (shodně viz odst. [25] rozsudku č. j. 8 Afs 45/2024-57).

[27] Městský soud tedy v napadeném usnesení pochybil, pokud žalobu stěžovatelky na ochranu před nezákonným zásahem bez vlastního posouzení z hlediska vhodně zvoleného žalobního typu odmítl pouze z důvodu, že nebyla formálně přípustná ve smyslu § 82 a § 85 s. ř. s. V souladu se zásadou, že soud zná právo a s přihlédnutím ke složitosti členění žalobních typů dle s. ř. s., byl městský soud povinen posoudit potenciální přípustnost žaloby na ochranu proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s. Dospěl-li by k závěru o její přípustnosti, měl stěžovatelku poučit o možnosti změny žalobního typu (srov. bod 50. nálezu ÚS sp. zn. II. ÚS 2398/18).

[28] Nejvyšší správní soud tedy shledal, že napadené usnesení je zatížené vadou řízení mající vliv na jeho zákonnost, proto jej zrušil a zavázal městský soud, aby v dalším řízení s ohledem na závěry uvedené ve vztahu k ochraně proti nevydání osvědčení příslušným orgánem poučil a umožnil stěžovatelce změnu žalobního typu na žalobu proti nečinnosti. Následně městský soud znovu posoudí podmínky přípustnosti žaloby. Shledá-li městský soud žalobu na ochranu nečinnosti přípustnou, posoudí, v případě, že osvědčení nebylo dosud stěžovatelce vydáno, zda byly splněny zákonem dané předpoklady pro jeho vydání. Následně přikáže žalovanému osvědčení vydat, nebo žalobu zamítne (srov. rozsudek č. j. 2 Ans 1/2009-71, shodně též č. j. 8 Afs 45/2024-57, odst. [27]).

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud shledal ze shora uvedených důvodů kasační stížnost důvodnou, a proto usnesení městského soudu v rozsahu napadených výroků, tedy výroku II. a výroku III., zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3, věta první, s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2024

JUDr. Radan Malík
předseda senátu